

ti boš zdaj naš,
dušo nam daš!
Slišiš naš glas?
Slišiš naš glas?
Prišel je čas,
ti boš zdaj naš,
dušo nam daš!...«

Sholar med njimi stal je, ni se bal,
mračno jih je pogledal in jim trdó dejal:

»Kričite, kričite,
je ne dobite —
vam je ne dam!
Naj pride s pergamentom oni sam,
ki sem prodal mu dušo v bridkih dneh!«

Pošasti zle so zabučale, da odmevala je gora, v
divji smeh
in rjule in pele vesele
in sholarja v tesnejšem krogu objele:

»Prišel je čas,
prišel je čas,
neljub ti je glas:
zdaj boš naš,
zdaj boš naš,
dušo nam daš!«

Joannes sklenil je roké, obrnil proti nebu je obraz
in prosil — drhtel in trepetal je njegov glas:
»O Mati, Mati, misli namé ta čas!« ...
Pošasti so v tretjič zarjule, a prej ko pesem so
ponovile,
pctihnile so in druga v drugo se zvile —
kot vihar se pojavil nad Triglavom njih je vladar:

»Sholar!
Trenutek ta ti mati je odšla v nebó,
izbrisana je na pogodbi tvoja kri,
moj znak na roki se nič več ti ne črni —
Molitev materina je močnejša ko pekló!«

V NOČNEM AZILU.

V orkestra vzdušje omamljivo in vsiljivo
se vtapljajo bleščéče in šumeče
dvorane, množice vrveče, gneče
pršečih vonjev, krikov, vikov... v utrudljivo

brezdanjost tone vse, v obupno utešenje
skrbi morečih dnevnih, blodnih duš praznote,
ljubezni, sladostnosti, misli zlih nagote...
To lek strupen, varljiv je za prahrepenenje.

O, vseh teh src utripi: bolni, zli,
ljubezni polni, še zasanjani,
vi tisočeri, tujci si in vendar vsi
ljudje, od sil nevidnih bičani!

Miran Jarc.

VEČER.

Snežna pena — bel golob
v samotni breg je sela,
temna hoja melanholka
tiho zašumela,

moja duša tihovdana
v večer zastrmela — — —

Joža Pogačnik.